

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2. Vocatio ad fugam luxuriæ

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

tionem simplicem. Adulterium, Incestum, Stuprum, Sacrilegium, Mollicitem, Sodomiam, siue bestialitatem. Decem cornua sunt decem vitia prædicta: quæ tanquam instrumenta sunt, quibus animos hominum impugnat, vt illos ad sua vota pertrahat. Et quod huius meretricis impietatem, & nequitiam explet, illud est, quod cum tanta securitate bestia illi insinuat; & cum tanta rerum aliarum in curia, vt dicat in corde suo: *n Sedeo regina: & vidua non sum: & luctum non videbo.* Quasi dixerit nunquam mihi deerunt subditi, quibus imperem; nunquam videbo viduitatem meam, vt turpibus meis voluptatibus priuer, nec plandtum experiar, aut tristitiam & amaritudinem.

s. 2. Vocatio ad fugam Luxuria.

HINC INCIPIT vocatio diuina, opulque suum aggreditur cœlesti illa voce, quam idem S. Ioannes audiuit: *a exite a Societate improba illius mulieris. popule meus, vt ne particeps sitis delictorum eius & de plagis eius non accipiat. quoniam peruenierunt peccata eius vsque ad cœlum, & recordatus est Dominus iniquitatem, quantum glorificauit se, & in deliciis suis, tantum accipiet tormentum, & luctum: ideo in vna die venient plaga eius, mors, & luctus, & fames; idque repente cum illa in flore suæ prosperitatis existens, id minimè cogitabit: scriptum est enim: b prosperitas stuliorum perdet illos, & c cum dixerint, pax, & se curatus, tunc repentinè eis superueniet interitus corporis & animæ. Et d. Angelus Domini mittet meretricem illam in mare tanto impetu, quanto magnus lapis molaris ex altissimo loco ruit ad profundum; & pompilus eius currus descendet in profundum quasi lapis, sicut currus Pharaonis; & exercitus eius. Te- nent (ait Iob) tympanum & cytharâ in manibus suis, & gaudent ad sonitum organum. Ducunt in bonis dies suos, & in puncto ad inferna descendunt; eo quod non aduertentes miseriam suam, lenlim cadunt, donec se in ea immerfos inueniant. & quoniam quasi repente ab vno extremo ad alterum transeunt, hoc est, a magnis delicijs ad grauissimos cruciatus: multò grauius feret repentinâ adeo mutationem. Rotæ lasciuientis currus ibi mutabuntur in rotas dolorum æternorum, rotantes ab his ad illos absq; vlla requie. Voracitati succedet esuries perpetua, & rabida sitis: ita vt neque gurgula eius detur, quâ linguam suam refrigerent. Pro veste splendida, & molli lecto h sternetur sis (vt ait Isaias) timea; & operimentum eorum erit vermes; ardor turpium voluptatû conuertetur in sempiternas flamarum ardores; otio & somnolentiæ, vigiliæ respondebunt sempiternæ & grauissimæ. Non inuenietur ibi conopeum vmbra faciens contra æstus intentissimos; nec flabellum frigidum excitans ventum: purè enim ac merè patientur, absque vilo vllius leuaminis temperamento. Quod si ita est, cur non refugis talem curram conscende: cuius terminus & finis est cruciatus æternus? quod si, quæ tua est miseria & infelicitas, iam illum conscendisti: cur non exilire contendis, confractis*

Septem luxuria species.

Decem bestia cornua vitia significant.

n Apo. 18. 7

a Apo. 18. 4

I.
b Prou. 1. 33
c 1. Tess. 5. 3.
d Apo. 18. 21

e Exo. 15. 5
f Iob. 21. 12.
Impij in puncto damnabuntur.

Omnia tormenta delicijs quibus peccauerunt habebunt contraxia.
g Luc. 10. 24
h Isai 14. 11.

etiam eius rotis, vt tot miserias euadas? quod si non valeas, omnes quatuor vno ictu confringere: incipe saltem ab vna: nam rotæ currus cum pares & integræ sunt, aliæ alias iuuant; sed vel vna contracta, reliquæ non ita bene vertuntur. Ita igitur si coniungantur gala & mollities, sensualitas & otiositas, currus luxuriæ volat: ac si mortificationis thalleo gulæ impetum confringas; aut nimias delicias, aut otiositatem occupatione ac diligentia excutias, currus ipse dissoluetur. Quid igitur dicam de *matre ipsa fornicationum*, quæ bestia illi infidet? Si enim bestia illa est ipse daemon: quo tandem illam nisi ad inferni cavernas deducet; & si bestia est crudelis, & cruenta: quas crudelitates non exercebit in eam, quam tota vita aluit, vt in morte cruciaret. *In vno die* (ait S. Ioannes) *venient plaga eius, mors, & luctus, & fames, & igne comburetur: quia fortis est Deus, qui iudicabit illam, nec erit qui eius potentia possit resistere.* Poculum, quod illa voluptatum vino plenum habebat, Deus implebit vino iræ suæ: coetque vt totum illud exhauriat vsque ad feces, quæ vermibus scintillent. De quo dixit ipse Saluator: *in gehenna nec vermem eorum, qui ibi sunt, mori, neq; ignem extinguui*; sed potius semper ardeat, & semper cruciare; nec fatiari vnquam; sed, cum semper pugnant: nunquid tamen interficere; suisque moribus tales inferre dolores; talesq; clamores, & gemitus excitare: vt duriores ac peiores illi sint ipsa morte, quæ iucundissima ijs accideret, quos crudelissimus ille vermis mordet, vt tales cruciatus possent euitare. Quod si quæras quisnam iste sit vermis? respondeo esse continuam miseriam suę memoriam: quæ recordantur, & quasi vident, ob breuissimas & exiguas valde voluptates se comparasse æterna & immensa tormenta; & voluptates ipsas iam esse transactas, sed ipsa tormenta permanere. Neque est possibile contractum illum dissoluere ed quod facta sit ipsa rerum traditio, & commutatio, & tempus pœnitentiæ sit omnino finitum. ac propterea Iob dixit, impudicorum *in dulcedinem esse vermes*, ed quod omnes eorum voluptates conuertantur in vermes crudelissimos. *Decem cornua bestia odient fornicariam, & desolatam facient illam, & nudam; & carnes eius manducabunt: & ipsam igni concremabunt.* ipsamet enim vitia, & res, quæ fuerunt instrumenta libidinum eius, carnifices erunt hominum impudicorum. Vir detestabitur feminam, quam antea deperijt; & femina similes virum: & vterque furiosa quadam rabie proprias carnes mordebunt: & quidquid in hac vita illis attulit solatium, erit tunc fomentum cruciatum.

Quod si oculos conuertas ad ea, quæ in hoc mundo geruntur: deprehendes etiam, vertissimum est, quod carnalium dulcedo sit vermis. Nam & ipsi, & quod amant vt luis desiderijs satisfaciant, conuertentur in vermes, quemadmodum S. Gregorius præclare his verbis expendit, Luxuriosi cuiuslibet, atque carnis voluptatibus dediti quanta sit cecitas demonstratur,

cum

i. Apoc. 18. 8.

k. Mar. 9. 45
Ignis gehenna æternus.

Continua
miseria memoria
vermis est.

l. Iob. 24. 20

m. Apoc. 17.
16.

3.

Carnalium
dulcedo
vermis est.
Lib. 26. Moral.
cap. 29.

cum dicitur: *dulcedo illius vermis*. quid namque caro, nisi putredo ac vermis est? & quisquis carnalibus desiderijs anhelat, quid aliud, quam vermem amat? quæ enim sit carnis substantia, restantur sepulchra quis parentū, quis amicorum fidelium sui quantumlibet dilecti carnem scaturientem vermibus tangere potest? caro itaque cum concupiscitur, pensetur, quid sit exanimis: & intelligatur, quid amatur. Nihil quippe sic ad edomandum carnaliū desideriorum appetitum valet, quàm vt vnusquisque hoc quod viuum diligit, quale sit mortuum penset. Considerata etenim corruptione carnaliū, citius, agnoscitur, quia cum illicite caro, concupiscitur, tabes desideratur. Hæc S. Gregorius. Est enim summi momenti, ad resistendum tentationibus sensualibus, ex aspectu, & memoria personarum & rerum delectabilium exurgentibus, conijcere statim oculos in vermes, in quos conuertentur. Vt scribitur in Vitis Patrum de quodam monacho, cum grauius tentaretur ex memoria pulchræ cuiusdam feminæ, quam viderat in ciuitate; & postea audiuisset, illam obiisse: accessit ad eius sepulchrum, ex quo partē terræ vermibus plenæ in quodam linteo accepit, quod, cum tentatio ipsum vexaret, naribus applicabat; & putredinis corporalis fetore repellerebat à se spiritua-lem luxuriæ fetorem; & simul tentantem dæmonem vincebat.

SED neque opus est, ipsam mortem expectare, vt verè cognoscatur, carnalium dulcedinē esse vermes. Nam etiam in hac vita sensualis voluptas conuerti, solet in vermem rodentem, mordentem, cruciantē, ac dilaniantem; & ipsas fortunas instat tinea inaduertenter consumentem: rodit enim ille famam & honorem tanquam caries quædam; consumit sanitatem & vires tanquam eruca; affligit miseram animam multis turbationibus & anxietatibus; pungit eam timoribus ac tremoribus, & conscientiæ remorsibus; ac iudicij seueri, quod expectat terroribus: ita vt verè eius dulcedines in amaritudines conuertantur: vt propterea benè illis competat, quod vulgò dicitur: bonum bolum magnus sequitur clamor: nam etsi, cum sumitur, delectat, & placet multo amplius torquet, postquam est sumptus. n. *Paris est luxuria, qui in vtero sumentis vertitur in fetidum*: o vinum est, quod dum bibitur, ingreditur blado: sed in nouissimo mordet vt coluber, & sicut regulus venena diffundit. p. fanus distillas (ait Salomō) labia meretricis: nouissima autē illius amara quasi absinthiū, & acuta quasi gladius biceps. Pedes eius descendunt in mortē, & ad inferos gressus eius penetrant. Et alibi ait: q. inueni amariorē morte mulierē, cuius alpe-ctus est laqueus venatorū, & sagena cor eius, vincula sūt manū eius. qui placet Deo, effugiet illā, qui autē peccator est, capiatur ab illa. Nā p. propter escā voluptatis in laqueū incidit culpæ, & in rete angustiariū, & in catenas, & carceres suarum passionū furentiū; ideoq; finis eius erūt cōpedes & custodia æternæ. Si aut Deo placere cupias, animamq; tuam saluā facere: audi vocationem diuinam

1) Carnali
2) bu defi-
3) derijs in-
4) harent a
5) mai ver-
6) mes.
7) Quid
8) quod con-
9) cupiscitur
10) pensandū
11) post mor-
12) tam quale
13) futurum.

4.
Sensualis
voluptas
vermis est
in vita.

n Job. 10. 14
o Pro. 23. 31.
p cap. 1. 3.
q Eccl. 7. 27

inspirantem, teque exhortantem, ad hoc detestandum vitium fugiendum ob innumeramala & miseras, quas in se continet.

§. 3. *Castitatis pulchritudo.*

HINC ASCENDERE licet ad contemplandam pulchritudinem & amplitudinem Castitatis, triumphantis de hoste adeo potenti: quam tamen non debemus ex ijs, quæ exterius apparent iudicare, sed ad ea, quæ intus habet, respiciendum: clamat enim & apud omnes protestatur: *a nigra sum sed formosa filia Hierusalem, sicut tabernacula Cedar, sicut pelles Salomonis, nolite me considerare, quod fusca sim, quia decoloravit me Sol.* Vult enim filia Hierusalem dicere: quæ cupitis esse castæ, meamque felicem possessionem pacifice obtinere: attendite, me quidem exterius, & in ijs quæ ab hominibus videntur, esse nigram; interius autem, & in ijs quæ Deus eiusque Angeli vident, pulchram esse & formosam, nigra sum in initijs, cum valde oppugnetur formola tamen in fine, cum victrix evado. Nigra sum ob tristitias & afflictiones, quas in congressibus sustineo; sed formosa ob delicias & solatia, quibus fruor in victorijs: sum nigra sicut tabernacula aspera Cedar, siue Arabum: qui deserta incolunt: eod quoddam carnem castigem ieiunij, cilicij & corporis asperitatibus: sed sum tamen formosa sicut pelles, & candidissima cortina lecti Salomonis, ob candorem, & molitiam, quam hac via in spiritu meo consequor. Caro mea est tanquam tabernaculum Arabum, in quo non alij habitant, quam tortores, qui me persequuntur. Spiritus autem meus est tanquam Regis Salomonis lectus, in quo sponsus Iesus Christus requiescit. Nolite in eo hætere, quod in exterioribus sum nigra: id enim provent ex ardoribus tentationum, ac tribulationum accendentium in corpore meo fomitem, & incentivum peccati, in quo fui concepta; id permittente Soli Iustitiæ, ut nitidior, & candidior evadam. Hæc ait Castitas, ut homines vocet ac inuitet ad ipsam sequendam & amplectendam, & tanquam sollicita & strenua bellatrix suum etiam curram munit contra curram Luxuriæ ad eam oppugnandam ac deiiciendam. Apponit autem in eo quatuor suas rotas abstinentiæ scilicet, ab aliquibus escis, & vino; asperitatem in vestibus; odium rerum, quæ sensus delectant, & amorem laboris, & continuæ occupationis, ne unquam sit otiosa. Equi curram trahentes, sunt Amor Dei, & ipsiusmet virtutis; & spes præmiorum huius & alterius vitæ. Aurigæ sunt Prudentia & Providentia in attendendo, & prospiciendo, quæ necessaria sunt ad fugiendas occasiones; & meditatio veritatum, quæ in diuinis scripturis continentur. Et quoniam caro sæpè rebellat, adhibet calcaria & flagella, quibus opportunè vtuntur: timorem scilicet iudicij diuini, & inferni; & zelum suæ salutis, & honoris cum timore infamix. Non adhibet con-

peum

f.

a Cant. 1. f.

Castitas
nigra est
exterius in
terius vero
formosa.

Curram
contra luxuriam
castitas in
fruit.